

(6138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

EL FOCH DE UN SANT JOAN QUE HA DE VENIR (per M. MOLINÉ).

Arribará 'l ditxós dia en que tots dirán:—¡Voltémla

fins que dels trastos que cremin no 'n quedi res, ni las cendras!

ELS EMPRÉSTITS SEGONS ELS TEMPS

AHIR.—A Sierra-Morena.

AVUY.—A qualsevol casa de Banca.

—Digans la bonaventura.
—¿La bona?
—O sinó, la mala: estém ja curats d'espant.
—Miréu qu' una, de vegadas, diu coses de cert tenor que al oyent no li fan gracia...
—Parla sense pór de res.
—¿De debó?
—Tens carta blanca.
La gitana pren la má del caballer de la daga, y examinantla un moment, comensa á dí ab veu pausada:
—Tú acabarás á Sant-Boy.
—Bon comensament. ¡Mil gracias!
—No las donguis tan depressa, que molt més bo es lo que falta. T' has rifat tant al país desmentintli á mitja tarde lo que al matí li has promés, que la gent al fi, empipada, no 't deixarà treure 'l nas que no corri á esbalotarte, y en veyente obrir la boca te la tapparà cridante:
«Calla, florentí farsant, polítich de quatre caras; vé, si vols, á enganyá als xinos, que aquí ja 't coneixém massa.»
Y aixó repetit un dia, y un altre y després un altre, acabarà, com t' hi dit, per ferte perdre la latxa y convertí 'l teu cervell en un' orga destrempada.
—Bonich pervenir, pubilla, si aixó hagués de realitzar-se.
—Ja pots pujarhi de peus: no acostumo á equivocar-me,

y profecía que faig es com sentència firmada.
—Donchs ara estigas per mí,— diu don Arseni:—tinch ansia de saber si també jo pararé á Sant-Boy.
—¿Tu? ¡Calla!
fa la gitana rihent:
Tu, si no mudas de marca, acabarás per renyir fins ab las tevas sabatas, y dirás mal d' aquest soci ab qu' al present t' acompanyas, y 'n dirás del dols Moret, y 'n dirás del vell Sagasta, y del Pollo, y d' en Pidal, y de tota la llopada á qui, per torn, has tingut agafada á las solapas.
—Y un cop renyit ab tothom ¿qué faré?
—Buscarás casa en un lloch ben amagat, y allí, arreconant el sabre y callant per sempre més, anirás momificante, fins que un dia, ¡tururut! torsarás el béch, y alante.
—¿Quíns pronóstichs més tristots!
—Tristos ó no, son exactes, y com ja res tinch que dir, santa nit y no cansarse.—
Al quedarse altre cop sols els dos afligits compares,
—¿Sabéu,—diu el florentí,— que aquesta dona es molt sabia y sas paraulas m' han fet una mica de basarda?—
Va á contestar don Arseni, quan de cop, com una bala, se' els presenta 'l pobre Dato.
—¿Tú aquí, Eduardet? ¿Qué passa?
—Una noticia estupenda, una complicació extranya. M' acaba d' assegurar un polissón de confiança que aquest ditxós Paraíso s' ha disfressat de gitana.
—¿Ves si m' ho semblava á mí!— diu don Paco serenantse.—
Ja está entés. S' ha disfressat ¡per divertir-se ab nosaltres!

C. GUMÁ.

POLÍTICHS ESCADUSSERS

La menjadora es molt gran, tant gran, que á pesar de abocarhi las suhors de divuit milions d' espanyols, no hi ha prou menjar pels que hi están amorrats, y no hi caben tots els que voldrían amorrarshi.
Aixó fá que de las dugas collas que per torn s' afartan, s' en despreguin d' en tant en tant alguns malavinguts ab la poca racció que 'ls toca, y formin aquesta nova varietat, entre las moltes que de polítichs existeixen á Espanya: la dels *polítichs escadussers*.
Fügen del núcleos á que perteneixian, ab l' esperansa d' aixecar bandera y crear un partit nou, seguits de quatre amichs devots; pero al poch temps d' agitarse en el buyt, quedan sense amichs, sense partit y sense esperansa, y vagan pel camp de la política esma-perduts, remolejant, criticant al que mana y al qu' está á punt de manar, inquietos, neguitosos y sense sapiguer trobar la *embocadura* pera reconquistar en qualsevol partit la importancia que tenian en el que, en mala hora, varen abandonar.
Quan aquests *escadussers* son molts, y els partits organissats amenassan desorganissarse, es quan neixen las concentracions, ó, més ben dit, las xanfaynas.
Una d' aquestas xanfaynas, acaba de fracassar.
No podia ser altra cosa, dats els components ab que havia de confectionarse. Calculin; la nulitat López Domínguez, l' irresolut Canalejas, l' usurer Gamazo, el tonto endiosat Duch de Tetuán y el pallasso Romero Robledo.
Naturalment qu' aquest poti-poti no podrá fer res de profit. El sol intent de reunir elements tan estranys y desacreditats, ab la pretensió de formar un partit capás d' aspirar al poder, es ja una proba eloqüentíssima del grau de baixesa á que ha caigut la política monárquica espanyola.
Cap barreja de aquestas pot crear una solució salvadora pera nostra patria.
Régimen, gent, lleys, vida, manera d' ésser, tot ha de cambiarse radicalment.
La situació d' Espanya no vol remendos; vol un cambi complet.
Tot lo que siga posar pedassos, es perdre llastimosament el temps.

JEPH DE JESPU.

BROTS DE VERBENA

¿No pots fé 'l foch de Sant Joan perquè díus que no tens llenya? Feste periodista, fill, y aviat sortirás de penas. Escriu un article ó dos, y veurás tu ab quina pressa vé 'l respectable fiscal y te me 'n ompla l' esquena.

Perque 'm digués la planeta

hi buscat una gitana, y, tot en va: no n' hi ha cap en la terra catalana. Fins qu' un que coneix el panyo molt amablement m' ha dit:
—Per gitanas y gitanos arribis fins á Madrid.

Nit de Sant Joan deliciosa ¡qué cosas bonicas tens! El cel empedrat d' estrelles, la terra feta un verger, las noyas llensant donayres, els joves buscant plahers... Lo únich qu' espatilla 'l quadro es la cara del govern.

Volia fé alló dels ous que 's tiran dintre d' un vas, hont las claras díu que forman tot lo que 'ns ha de passar. Pero 'm topo ab un obstacle verdaderament graciós; fa un grapat d' horas que rodo y no puch trobá ous en lloch.

No esperis, y ho sento molt, que 't fassi la serenata que t' havia mitj promés per aquesta nit, salada. ¿Per qué—díus—no puch venir? Perque 'l govern ¡malvinatje! fa ja una pila de temps que m' ha aixalat la guitarra.

Avuy tots perdrém la nit, demá als toros en carruatje; al sortirne, al restaurant y vinga xampany y Málaga. Passat demá, tururut, ningú tindrà ja una malla, pero 'ns quedarà el consol de poguer dir:—¡Viva Espanya!

Si tirá al foch de Sant Joan tot lo que jo sé podia, ¡quin munt de trastos podrits aquest vespre cremaria! Si tirá al foch de Sant Joan tot lo que jo sé pogués, ¡quina neteja més grossa aquest vespre, caballés!

L. WAT.

ELS INÚTILS

En mitj de las tristesas y negruras que 'ns rodejan, ja ha sortit la nota cómica, la inevitable nota cómica, que no falta ni en els enterros ni en las grans catástrofes.
S' está formant un nou partit.
¿Quí 'l forma? Aquí va la llista, qu' es curta, pero interessant:

Director y organisador: en López Domínguez. Segón: en Gamazo. Vocals, ó consonants ó lo que siguin: Duch de Tetuán, Romero Robledo y Canalejas.
Personal escullit, ¿veritat? Ara que 'l país demana gent nova, caps clars y mans netas, ningú com aquests bons senyors per inspirar confiança y aixecar l' esperit públich. Prescindint d' en Canalejas, que á copia de volguer anar á tot arreu acabarà, com dihen els castellans, per no anar á *ninguna parte*, els altres quatre son inductiblement de lo milloret que ha produhit el camp de la política.

Donémlos'hi una repassada.
En López Domínguez, l' home que sent ministre de la Guerra va ferse ell mateix capitá general; el militar que quan lo de Melilla va demostrar el séu brillant talent desorganissador; l' home més irresolut y encantat que s' ha vist sobre la terra.

En Gamazo, l' ex-tinent d' en Sagasta; que 's va separar del séu jefe ab motiu de lo dels estetas de Cádiz.
El duch de Tetuán, que exceptuant aquella famosa bofetada donada á un senador, no ha fet res més de particular.
Y per últim en Romero Robledo, el tipo més desacreditat, més lleuger y més superficial qu' hem tingut á Espanya.

Semblants personatjes, tacats de todas las tacas, responsables de todas las culpas, han tingut, donchs, l' humorada de reunir-se per veure si 'ns salvan, ens regeneran y deixan tot aixó com nou.

Si la séva iniciativa estés al nivell de la seva frescura, potser sí qu' encare farián alguna cosa. Perque mirin que se 'n necessita de *sans-façon* per venir, una gent com ells, ab semblants xeringas!...

En la primera reunió, que va celebrarse á casa en López Domínguez, no va acordarse res.

En la segona, tampoch.

Y en la tercera no van tirar-se 'ls plats pel cap perque en la saleta ahont discutian no hi havia plats.

Cada hu d' ells va compareixe ab el séu programa. Tants caps, tants barrets: cinch reunits, cinch receptas diferentas per arreglar nacions.

En López Domínguez, com á bon guerrero, voldria qu' Espanya s' organissés militarment, per estil d' Alemania y Fransa.

El séu lema sembla qu' es aquest:—Tots els homes, soldats: todas las donas, cantineras.
Va discutir-se 'l séu projecte y fou tan bona y calurosa l' acullida que ya tenir, que al arribarse á la votació, no va tenir cap vot, ni 'l del que l' havia presentat.

rian la feyna d' enarbolar banderas extranyas una manera intempestiva.

Ab la suma dels 100 milions de ganga que s' han embutxacat els agiotistas ab motiu del ultim empréstit, n' hi hauria hagut prou per introduhir una rebaixa de un deu per cent en tots els tributs del Estat.

Pero l' actual govern se preocupa més dels que fan certs negocis á la segura, que dels que treuhen l' ánima per la boca treballant honradament.

CARTAS DE FORA.—Masnou.—Enguany en Dominguet va publicar desde dalt de la trona que la professó de Corpus recorreria sols la meytat del trajecte dels anys anteriors á causa de que l' jovent de aquesta població may ha tingut gran voluntat á pendre part en tan meritori acte.

Molins de Rey.—Mentida sembla qu' en un poble tan important com aquest se permeti que l' de la sotana s' posi las calsas y fassi en tot la seva santa voluntat. Quinas rahons donará por no haver permés l' entrada á la iglesia del cadáver d' en Ramón Albanell, y pochos días després permetre l' entrada al d' en Francisco Claramunt?

Esplugas de Francoll.—Per fi s' ha celebrat la peregrinació á l' ermita de la Trinitat, animantse l' barranch ahont aquesta s' aixeca els balits de uns tres mil caps de bestia de llana.

No hi ha noticia de que al autor de aquestas ratillas curtas l' hajan fusellat. La cosa va anar molt bé: hi havia molts pendons y va consumir-se molt vi.

Sarreal.—Molt animats y donant grans crits de viva! tornaren els borrechs d' aquest poble de la peregrinació á l' ermita de la Trinitat de l' Esplugas. Un detall: entre 'ls que hi assistiren, no hi havia ningú que sapigués llegir ni escriure.

Sant Andreu de Palomar.—Mossén Mariano, privat, desde que s' ha efectuat l' agregació, de la subvenció que li donava l' Ajuntament pera fer la professó de Corpus, aquest any s' ha dedicat á captarla. No té res de particular que s' haja dirigit á las casas ricas y acomodadas; pero ja es més extrany que no haja deixat tranquils als obrers, que ab els paros de las fábricas que hi ha cada senmana, á molts d' ells la professó els va per dintre, ab una gran cantoria de badalls y roncament de budells, els quals estarian en caràcter formant en dita professó en la part musical.

Capellades.—El día 11 se celebrá l' enterro civil de una filla d' en Faustino Harnan y Dolores Olivé. La particularitat del cas está en que l' acte degué efectuar-se á un' hora tan intempestiva com son las quatre de la matí, perque l' amo de las claus del cementiri no volgué entregar las del cementiri civil á las vuit del matí del diumenge, hora senyalada pel senyor jutje.

RAHÓ CONVINCENT (P)

(D' ACTUALITAT)

—Aixó no s' pot aguantar! Quina calor! Un s' ofega! Tothom sual! Tothom crida contra 'l Sol perque així ens crema, com si no estessim cremats de veure tantas miserias!

¿No n' tenim prou...? —Calla, calla, no siguis ximple, Carreras, crida, si vols, contra el Sol ¿pro contra el govern? ¡qu' ets bestial!

EL MAL GRA

Quan á n' en Joanet Tossut va sortirli aquell granet al costat de la boca, tothom va dirli: —Joanet, aquest gra porta molta malicia. Cúydatal. —¿Cál!—respongué ell, ab la petulancia de costum, —aixó no es res.

—Vaya, vaya, deixéume estar tranquil ab el ditxós gra. ¿No us dich que no es res? L' endemà en Joanet va sortir de casa ab uns morros com una xacolatera. El gra ja no podia dissimularse; era un mal gra perfectament caracterizat, ab todas las circunstancias externas dels mals grans.

Senyor Tossut Silvela, no fassi com en Joanet. Aquesta Unió Nacional que li ha sortit, porta molta malicia. El sistema del no es res sol acabar malament. Créguim, cúydissela.

QUI SEMBRA, CULL

Volgent civilisarlos, els espican que sols hi ha un Deu y un modo d' adora'l; que á qui no cregui en Ell ha d' aborriarse'l puig dels bons no es germá.

ELS JESUITAS DE GANDÍA

LA ESTOLA DE LA DISCORDIA Y CELOS MAL REPRIMITS Vels'hi aquí un bon títul de sainete... y ara van á enterarse de un sainete digne de aquest títul.

Lloch de la escena, Gandía, població valenciana, famosa per sas taronjas dolsas d' aquellas qu' están dihent: «xupeum» y per una que altra solterona rica y devota, qu' está dihent lo mateix... pero no á tothom (no faltava més) sino precisament als que s' vesteixen pel cap, als capellans y als jesuitas.

La solterona en qüestió era una de aquellas que El Motín descriu de la següent manera: «La que á mans plenas dona estipendis de missas y diner pera novenas y funciones de iglesia; la que té sempre una rialleta amable y una proba d' afecte per tots quants vesteixen sotana; la que prepara un xocolate espléndidament acompanyat per tot eclesiástich que á la tarde va á visitarla; la assidua concurrent á solemnitats de iglesia y sermons, dels quals se converteix en verdadera trompeta de la fama; la que fa vots y ofrendas piasos que s' traduheixen en bitllets de Banch qu' entran en carteras sagradas; la que sentint horror pel matrimoni té un testament en perspectiva plé de rialleras esperansas per la Iglesia; la que rendint culte á la castedat virginal no reb més visitas llargas y á solas que las dels capellans y jesuitas; la propagandista incansable de placas y medallas; la lectora continua de las novelas pornográficas del Pare Coloma, en una paraula, l' amparo, l' consol y l' alegría de tots quants vesteixen un manteu, lluheixen una casulla ó s' hermossejan ab un boneto.»

Un ensotanat explotava aquesta mina, y ella l' surtia espléndidament no sols de intenció pera la missa, sino també de brodades albas, áureas casullas, amitos maravellosos y mocadors ab inicials. Tot anava bé, fins que un pare jesuita va atravesars'hi dihent: —Part hi vull. —Y com may un Loyola s' contenta ab una part tan sols, prompte va apoderarse del tot, y res: enterament séu va ser el cor de la hermosa devota.

«El capellá rebaté l' boneto sobre la taula, s' gratá la corona ab moviment febril, y mirant las inicials brodades primorosament en el mocador que s' va treure de la butxaca de la sotana, murmurá ab veu de llástima: —¿Ingrata! No havian transcorregut molts días quan el llastimat sacerdot (que difícilment en aquests casos se sofreix l' ausencia del objecte amat) acudia á casa de la solterona resolt á demanar y obtenir una explicació categórica, de la qual s' imaginava ell que tal volta n' brollarian las inefables dolsuras d' una reconciliació.

»Hi hagué crits de «socorro, que s' estan matant.» »Y al dia següent tot el poble de Gandía s' trencava de riure parlant del desafio y 'ls seus incidents.

Es sabrosíssim el següent párrafo de una carta que m' envia un apreciable suscriptor de Orense: «A Matilla de los Cantos (Valladolit) ohí un amich méu un sermó del rector dirigit als homes, lo més salat que puga imaginarse. Figúris que á tots els casats va tractarlos de cabrons, y, naturalment, s' originá á l' iglesia el consegüent trastorn y saragata, arribant molts dels feligresos fins al extrém, un cop terminada la prédica, de voler entrar atropelladament á la sagristia.

LA BESTIESA I

Sistema de anar á remolch, una mica car, pero espiritualment se en malas tentacions.

»Y veliaquí que al notarho 'l mossén, va apelar á una estratagemma, cridant desde dintre:
 »—Tots els que 's tinguin per cabrons ja poden entrar.
 »Davant de una tal resposta, cap de aquells ve-hins—figúris si serán mansos!—s' atreví á donar un pas avant, á fi de no passar per banyuts.»

**

Y ara, per tot comentari, se m' ocorre dir:
 —Molt bé fa 'l govern en subvencionar al clero católich. A lo menos el rector de Matilla de los Cantos se guanya 'l sou que li donan divertint als seus feligresos, y fins als que no son de la séva parroquia.

Aviat hi haurá melóns.

—Bé, ¿y ara qué m' explica?— dirán els meus lectors.

Pero permetin que 'ls observi una cosa: al dir que aviat hi haurá melóns, penso donarlos una noticia de alta trascendencia politica.

Haventhi melóns, hi haurá pellofas, y aquestas podran colocarse als punts per ahont acostumi á transitar en Silvela.

¡Y á veure si rellisca y cau de una vegada!

¡Oh espectacle edificant!

Un capellá fent esses per un carrer del Poble Sec, y una requa de xicots emprenentla contra ell á cops de pedras.

Per fortuna 'l capellá de la viga va trobar amparo á casa de unas planxadoras, á las quals podia dir:

—¿Volen ferme 'l favor de planxarme aquesta mantellina?

**

Lo més bonich, no es que á un capellá li pugin á la testa els vapors del xaretlo, sino que un periódich com el *Diario catalán* se fassa l' indignat, y bravateji contra 'ls periódichs que van pendre per una pitima, lo que, segons ell, no era més que un síncope.

¿No hauria valgut més sortir á la defensa del mossén en una altra forma més delicada?

Jo al puesto séu, hauria dit:

—Perque ho sápigam, mossén Pet es un varó de tan altas virtuts, que hasta se li enfila al cap la sanch de Cristo.

Un tal Sr. Llinás va deixar unas casas á Gracia al objecte de que s' establissen en ellas algunas escuelas per instrucció de la infancia.

Donchs bé; ja hi ha més de una congregació religiosa á la qual las tals casas li fan salivera, y no falta algún regidor barceloni, que protegeix y alenta 'ls bons propósitos dels ensotanats.

Vaja que si Espanya no acaba prompte ab els frares, els frares acabaran prompte ab Espanya.

Perque 's veja fins ahont arriba la febra denunciadora del actual govern, bastará dir que ha si-

gut denunciat *El Imparcial*, propietari un dels ministros.
 ¡Valent congre 'l Sr. Gasset!
 Y 'l tracto aixis, perque 'ls congre pescan, solen mossegarse á si mateixos.

Ab la publicació del present número coine. l' encesa dels fochs de Sant Joan.

¡Si á Espanya 's cremessen totas las desferra que no serveixen per res, quina foguera més hermosa no podria ferse!

El general Martínez Campos opina que l' actual govern no ha de cambiarse, á lo menos fins entrada de tardor.

L' ex-héroe de Sagunto es aixis: sempre ho ha subjectat tot á la cullita de las garrofas.

S' ha calat foch á la catedral de Calahorra.

Bó es que las catedrals comensin á donar l' exemple de cremarse contra 'l clero.

Prompte 's publicará á Madrit un periódich afecte al general Weyler, ab el titol de *La Lucha*.

¿La *Lucha* ó la *Hucha*?
Hucha en castellá. En catalá y mallorquí *Guardiola*.

De un periódich satírich de Madrit:

«—¿Qué li ha semblat Espanya?—preguntaren á un dels sabis estrangers que 'ns han visitat últimament.

«—Espanya—va respondre—es un país deliciós ahont hi ha uns quants tontos que governan, y uns quans llestos que viuhem de convencer als tontos de que no ho son.»

Ja fa alguns dias que *El Imparcial*, periódich propietat del ministre Gasset, ataca al govern ab gran duresa.

Y no obstant, el ministre Gasset continúa arrapat á la cartera.

Una de dos: ó *El Imparcial* enganya als seus lectors, ó en Gasset s' está rifant á n' en Silvela.

Gasset ó *gosssets* que á un mateix temps lladrin desafortats y remenin la qua serian un fenómeno, y no 'ls ha creat encare la mare naturalesa.

Son sols una creació monstruosa de la decadencia silvelina.

Llegeixo:

«El Sr. Silvela ha estado á última hora en el ministerio de la Gobernación conversando con el señor Dato, y ambos han salido precipitadamente en carruaje.

»Ignóranse dónde han ido, pues han tomado una dirección rara. Entraron por la calle de Alcalá, ingresando en la de *Peligros*.»

¿En el carrer de Perills? Aquest es el séu. ¡Que no se 'n moguin!

1 a .
 que sols . . .
 y es tan gran mon amor, que . . .
 al pensar ab ta imatge seductora.
 Com un tres-dos m' encanto ab tu a . . .
 y al contemplarte febrosech sospiro,
 puig com més va nineta, més l' admiro,
 y es ma passió molt més abusadora.
 Mes ¡ay! que tens el cor de dos-primera,
 per qui tan bé ab tu 's porta ¡cosa rara!
 y vols dar á un altre home ta hermosa
 deixant á ton ayman de tal manera
 que si de dret no va á la sepultura
 será... ¡perque la mort no 'l voldrá encare!

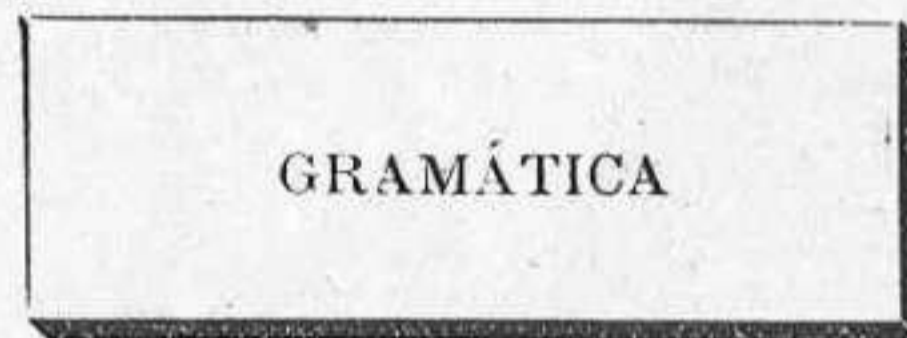
F. CARRERAS P.

ANAGRAMA

Un total pel tot de casa
 avuy comprava á n' en Prat;
 y com som amichs de temps,
 me l' ha volgut regalar.

PERE SALOM MORERA.

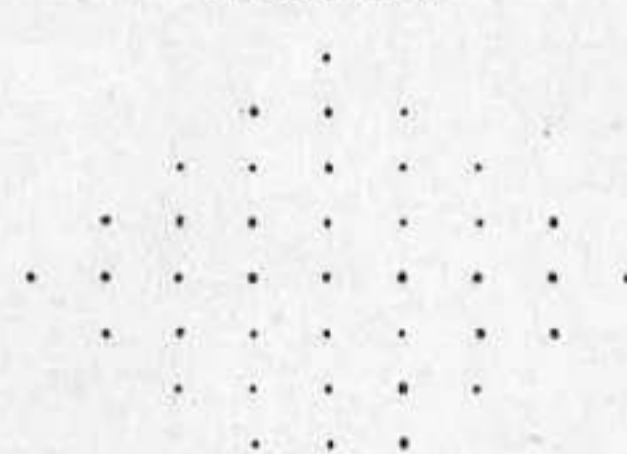
TRENCA-CLOSCAS

Formar ab aquestas lletres el nom de un carrer de Barcelona.

J. PUJOL.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: fet.—Tercera: poble catalá.—Quarta: ciutat de Sicilia.—Quinta: població de Catalunya.—Sexta: regió africana.—Séptima inversa: flor.—Octava: vegetal.—Novena: vocal.

FART D' OLLA, PATATA Y C.^a
 GEROGRÍFICH

::

+

K r I + g

J. ALBERTÍ P.

MINISTERIO DE CULTURA

—¿Vá?

—¡Vá!

—¡Oh oh oh... issa!

—Cuydado, noys; assegureula bé que si us cau als peus y s' esberla, tindrém sermó del cap de colla.

Un espanta cargols, Un de Blanes, Ramón Tobet y Raminagrobis: Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans: Rosiñol Llaunc, E. Zola y B., Cecilia Sala Mayol, Joseph Mozo, Mistets de Castellá, Samarreta, J. Capdevila, J. Moix (a) Pallaringa y Un cap liliputiense: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá: *Oñiverta*: Anirá l' epigrama.—*F. Carreras P.*: Rebuda y está bé.—*Magi Magém*: La imitació té gracia, pero es tan llarga...—*L' Avi Riéra*: Aquella que *esproncedieja* no 'ns agrada tan com l' altre.—*Salvador Bonavia*: Las dugas podran anar. En la més llarga 'ns hem pres la llibertat de ferhi una petita modificació.—*A. Carrasca Gayán*: Si fós més cuidada, s' entendria més el pensament.—*C. Arnal*: Sacrifiqui la seva afició pel género gran y no s' aparti dels *saca-tapos* numérichs.—*Pio M. Benet*: Deu lo fassi ben casat y li tregui la mania d' escriure un' altre poesia com aquesta qu' ha enviat.—*Titus*: Veurém d' aprofitarla.—*Carolina Bonacara*: Per ferne polémica, hauria de tenir més punta y no ser tan personal.—*Narcís del Toro*: Gracias pel *souvenir*. Está molt guapo.—*T. M. Cots*: ¿No sab qu' es un octosílabo, y vol donar consells al arcalde?—*Emili Graells*: La seva composició 'ns sembla bastant dolenta, apesar del *visto bueno* que l' acompanya.—*V. Tarrida*: Va bé, y la publicarem quan sigui hora.—*J. Barbany*: La traducció 's veu que conserva tot el sabor del original; pero, ¿no troba que 'l fondo es molt inocent? L' altre adoleix del mateix defecte. Repeteixi.—*A. Cortina Rivera*: Anirá, pero li agrahirém que 's fixi més en el seus desballestaments ortografichs. Té sort qu' ara estém al temps de la calma.—*Ramon Rusich Serra*: Vosté no té prou *quinqué*. Alló volia dir que la poesia era dolenta y que la interessada se 'n resentiria.—*J. Moret de Gracia*: Aquesta vegada no ha fet bonas ab nosaltres.—*Luis G. Salvador*: Estaria més bé si 'n suprimia algunas

párraulas gráficas.—*A. Tornató*: El pensament, el quadro es bonich; la forma, el march es lo que no resulta.—*Samuel Torner*: Estém ab vosté, pero, avuy el dir tot aixó ho tenim privat dels metjes.

NOTA: A nostres apreciats colaborados:

J. Pujadas Truch.—B. Ramentol.—J. Valls.—G. Gimonet.—E. Pelegri.—A. Deu.—S. del Palau.—Pepet del Ala.—R. Pujal.—J. Pagés Cubinyá.—G. Ors.—J. Oliveras Pi.—J. M. Oromí Arús.—E. Novell.—J. Negre y Farigola.—A. Mundet.—P. A. Moreno.—Oclime Oill.—A. Maseras.—F. Mas Abril.—J. Morató Gran.—P. Gatell.—F. García A.—J. Gadea Mira.—J. F. Gervasi.—B. Pepeta Forgueron.—J. Durban.—T. Doys.—Fidel Delfi.—J. Casulleras Trulls.—P. Casals Valls.—Ll. Campanyá.—Q. Borrell.—M. Brot de Farigola.—Manuel Benet.—J. Bautista C.—J. Bagunyá.—M. Badia.—E. Albert.—Virgili de Alacseal.—P. Gargallo.—Gonella Poetich.—G. Homar.—Q. Malleu.—R. Massip.—R. Vidal.—Zenitram.—E. Sunyé.—S. Torruella Tomás.—Modesto del Tossal.—J. Roselló.—F. Nat.—Sucre Candí y B. Sagraera, 'ls supliquém se serveixen passarnos nota de sos domicilis, com més aviat millor.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: Lo didot de Sofia, Eduardo, Pep Pallaringas, José Cobersí, Yami Plim, L' Ton, Un Esquirol, Pepet Corchs (a) Duro,

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tasso, Arch del Teato, 21 y 23.